

ἀχυλιόπαννο τό, ἀμάρτ. ἀχ'λιόπαννον Ἀδραμ. ἀχ'λιονπάσθ' Κυδων. Λέσβ. ἀχ'λιπάσθ' Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχυλιὰ καὶ παννί.

Παννὶ περιέχον τέφραν καὶ τιθέμενον ἐπὶ τοῦ κοφίνου τοῦ περιέχοντος τὰ πλυνόμενα λευκὰ ἐνδύματα, ὅπου δι' ἐπιχύσεως ὕδατος θερμοῦ παράγεται τὸ στακτόνερο, διὰ τοῦ ὁποίου καθαρίζονται τὰ ἐνδύματα. Συνών. *ἀθητερός 2, ἀθoμαντήλα, ἀθoπαννο 1, ἀχυλερόν, ἀχυλερόπαννο, ἀχυλιάστρο, μπουγαδόπαννο, σταχτόπαννο.

ἀχυλιόπιττα ἡ, ἀμάρτ. ἀχ'λιόπιττα Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχυλιὰ καὶ πίττα.

Σποδίτης ἄρτος. Συνών. ἀθoπιττα 1, ἀθoπιτταρο.

ἀχυλιοπιτταρέλλι τό, ἀμάρτ. ἀχ'λιονπιτταρέλλ' Λέσβ.

Ὑποκορ. τοῦ ἀμάρτ. οὐσ. ἀχυλιοπιτταρεὶ διὰ τῆς καταλ. -έλλι.

Μικρὸς ἀχυλιοπίττης 1, ὁ ἰδ.: Κάδαν μέσ' ἔς τοῦ γονιῖδ' κουδὰ ἔτ'ν ἀχ'λιά, τοῦ βαλι τοῦ ἡ μητέρα ἀχ'λιονπιτταρέλλ' (ἐκ παραμυθ.).

ἀχυλιοπίττης ὁ, ἀμάρτ. ἀχ'λιονπούτις Σαμοθρ. ἀχ'λιπούτις Ἰμβρ. Θηλ. ἀχυλοποντιτοῦ Χίος ἀχ'λιονπιτοῦ Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχυλιόπιττα.

1) Ὁ παρὰ τὴν πυρὰν τῆς ἐστίας πάντοτε καθήμενος, ὁ μὴ ἀπομακρυνόμενος αὐτῆς ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀθoπιττάλης, ἀθoπούττης, ἀχυλιοπιττούρης, σταχτοπούττης. 2) Ὁ ἀγαπῶν νὰ μένῃ κατ' οἶκον, ὁ ἀκοινώνητος Σαμοθρ. Πβ. ἀπραχτος 4.

ἀχυλιοπιττούρης ὁ, ἀμάρτ. ἀχυλοποντιτούρης Ἰων. (Κρήν.) Θηλ. ἀχυλοποντιτούρα Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχυλιοπίττης καὶ τῆς καταλ. -ούρης.

Ἀχυλιοπίττης 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἡ περὶ μικρὴν ἐκάτον τοῦ Θεοῦ τὴν ἡμέραν κοντὰ ἔς τὸ ζ-ζάκιν καὶ γὰρ δεῦτο τὴν ἐβγάλασιν ἀχυλοποντιτούρα Καρδάμ. (ἐκ παραμυθ.).

ἀχυλιώνομαι ἀμάρτ. ἀχ'λιώνομι Ἰμβρ. Λήμν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχυλιά.

Λερώνομαι ἀπὸ τέφραν: Μπῆκι ἡ γάττα μέσ' ἔς τ' γονιὰ καὶ ἀχ'λιώθ'κι Λήμν.

ἀχυλιωτὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀχ'λιωτὸς Ἰμβρ. Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχυλιὰ καὶ τῆς καταλ. -ωτός.

Ἀχυλερός, ὁ ἰδ.

ἀχυλοτορβᾶς ὁ, ἀμάρτ. ἀχ-χυλοτορβᾶς Χίος (Μεστ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχυλιὰ καὶ τορβᾶς.

1) Σακκίδιον τέφρας. 2) Μεταφ. ἄνθρωπος λίαν μικροῦ ἀναστήματος, ἀνθρωπάριον.

ἀχύλωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀχύλωντους βόρ. ἰδιώμ. ἀθούλωτος Πόντ. (Οἰν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χύλωτὸς < χυλώνω.

1) Ὁ μὴ ἀλειμμένος διὰ πηλοῦ Κύπρ. 2) Ὁ μὴ ἐπιχρισθεὶς μὲ ἀβεστοκονίαμα πολλαχ.: Ντουβάρια ἀχύλωτα Μποέμ Ντόπ. ζωγραφ. 100. 3) Ὁ μὴ χυλώσας, ὁ μὴ μεταβληθεὶς εἰς χυλὸν διὰ τοῦ βρασμοῦ, συνήθως ἐπὶ ἐψομένων ὀσπρίων κοιν.: Ἀχύλωτη σούππα - φασολάδα κττ. Ἀχύλωτα ρεβίθια - φασόλια κττ. Συνών. ἀχύλευτος. 4) Ὁ μὴ διαβραχεὶς ἐπὶ ξηρῶν καρπῶν Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) Συνών. ἀμούσκευτος, ἀμούσκιωτος.

ἀχυρίστρα, ἰδ. ἀχερίστρα.

ἄχυτος ἐπίθ. σύνηθ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄχυτος.

1) Ὁ μὴ ἐκχυθεὶς. 2) Ὁ μὴ χυθεὶς εἰς τύπους: Ἀχυτο κερί - μολύβι κττ. 3) Ἐνεργ. ὁ μὴ χύσας, ὁ μὴ ἐκσπερματισθεὶς, ἐπὶ ἄρρενος.

ἀχῶ (I) Ἦπ. Πελοπν. (Λάστ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. ἀχῶ Πελοπν. — Λεξ. Δημητρ. ἀχῶ Ἦπ. Κέρκ. ἀχῶ Θεσσ. (Ζαγορ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἡ χῶ.

Ἦχῶ, κροτῶ ἐνθ' ἄν.: Ἀχᾶει τὸ ποτάμι ἀπὸ τὰ πολλὰ νερὰ Ἦπ. Ἀπὸ τοῖς ῥάχες γῦρο ἀχούσανε κουδούνια καὶ βελάσματα ΚΧατζοπ. Πύργ. Ἀκροπότ. 5. Σ τὸν ἀέρα ἀχούνε ἀπόβαθα καὶ θλιβερὰ μονοκρητὰ ΚΧατζοπ. Ἀννιῶ 64 || Φρ. Ἀχούν τ' ἀφτιά μου (αἰσθάνομαι βόμβον εἰς τὰ ὦτα) Πελοπν. || Παροιμ.

Φτωχοῦ καμπάνα δὲν ἀχᾶει, πλούσιου δὲν ἀνασαίνει (διὰ πτωχὸν ἀποθανόντα ἡ καμπάνα δὲν ἤχει, ἐνῶ διὰ πλούσιον δὲν διακόπτει τὸν ἤχόν της, διαρκῶς κρούεται ἐπὶ ἀνισότητος καὶ μετὰ θάνατον) Ἦπ. || Αἰνιγμ. Ἐνα πρᾶμα π' ἀχᾶει ἡ χώρα (ἡ καμπάνα) Ἦπ. || Ἀσμ.

Κι ἀκῶ τὸν ἄνεμο κι ἀχεῖ, μὲ τὰ βουνὰ μαλώνει

Λάστ.

Ἀχούνε κάμποι καὶ βουνὰ καὶ τὰ πουλλὰ σκορποῦνε ἄγν. τόπ.

Ἀκόμα στέκει ὁ χορὸς κι ἀχᾶει τὸ τραγούδι Πελοπν. (Βαλτέτσ.) Καὶ ἀπροσ. ἀχᾶει, ἀκούεται ἤχος Ἦπ. (Ζαγόρ.) Συνών. ἀντιβογγῶ, ἀντιβοῖζω, ἀντιβροντῶ 1, βοντίζω.

ἀχῶ (II) ἄγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχός (II).

Στενάζω. Συνών. ἀναστενάζω.

ἀχωμάτωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χωματωτὸς < χωματώνω.

Ὁ μὴ λερωθεὶς ἀπὸ χῶμα.

ἀχώνᾱ ἐπίρρ. Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχώνιν.

Ἀχώνευτα, ὁ ἰδ.: Τὸ κρέας ἀχώνᾱ ὀδᾶς ἄ (ἐκβάλλει τὸ κρέας χωρὶς νὰ τὸ χωνέψῃ).

ἀχώνευτα ἐπίρρ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχώνευτος.

Χωρὶς νὰ χωνέψῃ τι. Συνών. ἀχώνᾱ.

ἀχώνευτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Ὁφ. Τραπ.) ἀχώνευτε Τσακων. ἀχώνευτος Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Σάντ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀχώνευτος. Τὸ ἀχώνευτος ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστώτος χωνεύω.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ μὴ τακεὶς, ὁ μὴ ἐλαττωθεὶς κατ' ὄγκον κοιν. καὶ Πόντ. (Οἰν.): Ἀχώνευτη κοπριά - φωτιά κττ. Ἀχώνευτα κάρβουνα κοιν. Ἀχώνευτον ἄψιμον (πυρὰ) Οἰν. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἠσύχ. «ἀχώνευτον ἄκαυστον». 2) Ἀπεπτος, ἐπὶ φαγητοῦ κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.) Τσακων.: Μένει τὸ φαεῖ ἔς τὸ στομάχι του ἀχώνευτο. Ὅ,τι τρώει τὸ βγάξει ἀχώνευτο κοιν. 3) Δύσπεπτος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.): Γνωμ. Τὸ χταπόδι χωρὶς κρασὶ εἶναι ἀχώνευτο σύνηθ.

Β) Μεταφ. 1) Ἐπαχθὴς, ἀνυπόφορος, ἀβάστακτος κοιν. καὶ Τσακων.: Ἀχώνευτος ἄνθρωπος. Ἀχώνευτη γυναῖκα. Ἀχώνευτοι τρόποι. Λόγια - φεροίματα ἀχώνευτα κοιν. Ὁ

